

МІЖКОНФЕСІЙНІ СТОСУНКИ В УКРАЇНІ І ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА СТОСОВНО РЕЛІГІЇ І ЦЕРКВИ

Кононенко С.І. – студент 4 курсу інженерно – технологічного факультету*

*Науковий керівник – Щербань М.П., доцент

В середовищі вчених-суспільствознавців, політичних та громадських діячів, серед усіх, хто не байдужий до проблем подальшого суспільно-політичного розвитку України, триває дискусія про перспективи становлення та розбудови громадянського суспільства. Підсумовуючи характеристики, які дають громадянському суспільству різні дослідники, можна стверджувати, що громадянським суспільством є така суспільна організація, за якої існує дієва система захисту прав громадян від посягань держави. Зважаючи на те, що поодинокі особистості є фактично беззахисною перед потужним державним апаратом, головними елементами громадянського суспільства прийнято вважати об'єднання громадян. У пропонованій роботі робиться спроба з'ясувати, чи можна вважати церкву одним із елементів громадянського суспільства. В Україні як поліконфесійній державі співіснує значна кількість релігійних об'єднань, які, згідно з законом, формально рівні між собою. Кожна із конфесій відрізняється одна від одної не тільки релігійними ідеями, а й ставленням до суспільних проблем. Одні церкви мають тривалий досвід суспільного служіння, формально визначений у їхніх соціальних доктринах, інші самоусуваються від втручання у життя секуляризованого світу, треті обирають «серединну» позицію. Виходячи з цього, доцільним видається розглянути вплив на розбудову громадянського суспільства не абстрактної "церкви" або "релігії", а конкретно визначеної конфесії. Отже, спробуємо дослідити роль Української православної церкви в процесі розбудови громадянського суспільства.

Православна церква вважає, що держава виникає не безпосередньо із волі Божої, а із наслідків гріхопадіння і є необхідним елементом життя в зіпсованому гріхом світі, в якому особистість і суспільство потребують захисту від небезпечних проявів гріха. Отож держава є інститутом, покликаним захищати права та інтереси як окремої особи, так і суспільства в цілому від гріховних, тобто позазаконних зазіхань на них з будь-чийого боку.

Яскравим проявом поваги церкви до держави є її теперішні стосунки із українською владою. В одному з інтерв'ю на запитання журналіста, чи непокоїть його зростаюча неповага до влади, предстоятель УПЦ митрополит Володимир відповів: "Перш за все слід чітко відрізнити анархію від демократії. Є Президент України, обраний народом. Який би він не був - він Президент. Він намагається робити все, що може, для поліпшення життя та консолідації нашого суспільства, для того, щоб Церква існувала в суспільстві в мирних умовах і звершувала своє святе діло і щоб жили ми, як каже Апостол Павел, "в усякому благочесті і чистоті" [2].

УПЦ робить спроби знайти підтримку в інших наділених владними повноваженнями осіб: представників місцевих органів влади, народних депутатів, Голови Верховної Ради, зрештою й Президента, апелюючи до їх православної свідомості, а інколи й до прагнення використати релігійні переконання виборців.

Якщо розглядати громадянське суспільство як здатність окремих громадян або їх організованих груп мати вплив на прийняття державних рішень, контролювати та стимулювати державні органи влади до певних дій, то церква, яка, окрім божественної, має і людську природу, тобто є об'єднанням віруючих громадян, безумовно, таку здатність має.

Перспективи обраної теми полягають у необхідності дослідження діяльності церкви як важливої складової громадянського суспільства, спрямованої на досягнення її серйозного впливу на різні сфери суспільного життя, що передбачає, окрім усього іншого, й обмеження впливу на ці сфери з боку держави. Важливим полем діяльності у цьому плані є освітньо-виховна система, армія, пенітенціарні заклади, сфера культури та соціального захисту населення тощо. Дослідженню цієї проблематики, маємо надію, будуть присвячені наші наступні роботи.

Література

1. Рибальченко Гавриил (игумен). О церковном отношении к властям и политическим акциям // Вісник прес-служби УПЦ. - 2002. - грудень. - № 15
2. Володимир. Митрополит. Церква намагається, щоб духом християнства були охоплені і верховні органи нашої влади, і наш народ // Вісник прес-служби УПЦ. - 2002. - липень. - №10
3. Августин, архієпископ Львівський і Галицький УПЦ. Церква і держава на шляху до рівноправних взаємин. // Вісник прес-служби УПЦ. - 2002. - грудень. - № 15
4. Звернення №1803 Володимира, Митрополита до Голови Верховної Ради, керівників депутатських фракцій і груп, народних депутатів.// Там само. -2002. - листопад. - №14.

СКОВОРОДА – УКРАЇНСЬКИЙ КОНФУЦІЙ

Легка Ю.О.Студентка 3 курсу 5 групи спец. «Облік і аудит»

У кожного народу є свої просвітителі, свої генії. У Стародавньої Греції це Сократ, Платон, Арістотель, у Римі – Марк Тулій, Тіт Лукрецій Кар, у Китаї – Лао-Дзи, Конфуцій. А для нас – українців – такими людьми є Іван Франко, Котляревський, Григорій Сковорода, Кирило і Мефодій.

Мою увагу привернув Г.Сковорода. Це не просто людина зі звичайним сприйняттям світу, це великий філософ, символіст, «Світло народу».

Сковороду інколи називають українським Сократом, харківським Діогеном. І ось тепер – українським Конфуцієм. І я не можу з цим не згодитись, адже погляди Григорія Сковороди дуже схожі за своєю суттю з думка-